

[Bertel Dahlgaard.]

væsenets fremtidige ordning, herunder også særlig klare sig det fremtidige forhold mellem apoteker og medicinalindustri. På grund af krigen kom der til at gå et længere tidsrum, inden disse overvejelser blev påbegyndt, men det skete altså med nedsettelsen af apotekerkommissionen i 1947, hvis betænkning af 1952 danner grundlaget for det her foreliggende lovforslag.

Ser vi nu på dette forslag sammenlignet med den af kommissionen afgivne betænkning, kan vi sikkert vente, at der om et meget stort område indenfor vort apotekervæsen vil kunne blive nogenlunde enighed her i rigsdagen, på samme måde som der i kommissionen opnåedes enstemmighed om 73 af kommissionsforslagets 89 paragraffer. De mindre ændringer, ministeren her har indført i lovforslaget, vil sikkert ikke forhindre, at vi gennem forhandling her i tinget kan arbejde os frem til enighed.

Med hensyn til disse mindre ændringer, som ministeren har foretaget, er der dog en enkelt, jeg straks må tage afstand fra. Jeg tænker her på ministerens forslag i § 63 om at fjerne den i sundhedsstyrelsens apotekerafdeling virkende farmaceut fra apotekerfondens bestyrelse og erstatte ham med en af apotekerforeningen udpeget apoteker, således at der efter ministerens forslag fremtidig vil sidde 2 apotekere i fondens bestyrelse og ingen farmaceut. Denne bestemmelse vil alene af principielle grunde være urigtig. Jeg vil bede ministeren erindre, at fonden blandt sine opgaver har kontrollen med samtlige apotekeres regnskaber og tilsyn med opkrævningen af apotekerafgiften. Det drejer sig i det hele taget her om et tilsyn med meget store økonomiske statsinteresser, som man ikke mig bekendt i noget andet tilfælde af lignende karakter lader de private organisationer, hvis medlemmer er underkastet tilsynet, selv udpege medlemmer til.

De områder, hvor jeg forventer en enighed mellem ministeren og folketinget, kan vel siges stort set at omfatte definitionen af lægemiddelbegrebet, reglerne om farmakopeen, reklamebestemmelserne, reglerne om apotekers oprettelse, om apotekerbevillingers meddelelse og ophør, apotekers drift, apotekspersonalet, pensionsreglerne og reglerne om apotekerfondens; endvidere reglerne om indførelse af en mæglingsinstitution i lønforhandlingerne, der sandsynliggør,

at man i fremtiden vil kunne undgå en tilspidsning af lønkonflikter, og endelig bestemmelserne, som omhandler de kontrollerede laboratorier og engrosvirksomheder.

Medens man således formentlig over en bred front kan vente opnået enighed på de store og vigtige områder, jeg her har nævnt, kan enighed sikkert ikke forventes om forholdet mellem apoteker og medicinalfabrikker. Jeg tør vist sige, at den stilling, den højtærede indenrigsminister har taget på dette punkt, med et mildt udtryk er meget besynderlig. Jeg mindes den dag for 6 år siden, da venstres daværende indenrigsminister, Kjær, meget indtrængende bad mig påtage mig formandskabet i apotekerkommissionen. Han begrundede det med, at han som indenrigsminister havde modtaget et stærkt indtryk af, at der i forholdet mellem apotekerne og medicinalindustrien forelå meget store interesser modsætninger og meget stærke særinteresser. Derfor var det ham magtpåliggende, at denne kommission uafhængigt af alle særinteresser kom til et resultat, der under varetagelse af almene hensyn skiftede sol og vind lige mellem parterne. Udfra disse hensyn tror jeg det kan siges at kommissionen har udført sit arbejde, og jeg fandt, det var lykkeligt, at den kunne afslutte sit arbejde med det resultat, at 13 af kommissionens 15 medlemmer samledes om bestemmelser, der tog rimeligt hensyn til alle sider på det område, hvor de store interesser modsætninger tørnede sammen. Jeg minder om, at disse 13 medlemmer, der udgjorde det store flertal, omfattede højt ansete, uafhængige personligheder indenfor lægeverden, farmaci samt økonomiske og juridiske sagkyndige, og så ser man det forbløffende, at på dette område stiller ministeren et forslag, der skyder dette overvældende flertal til side og følger et mindretal bestående af 2 medlemmer, som indtager de ensidige standpunkter. Jeg tror ikke, det er vel betænkt af ministeren, og jeg vil foreløbig anse det for utænkeligt, at folketinget her vil gøre ham følgeskab.

Nu erkender jeg, at den højtærede minister personlig har haft en vanskelig stilling. Han har ikke kunnet få ro til at følge det gamle indenrigsministeriums velafbalancerede traditioner. Han har haft et handelsministerium og en handelsminister at tage hensyn til, der ensidigt har søgt sin orientering i Industrirådet og hos medicinalfabrikkerne, og overfor disse magtfaktorer